

SAJTÓSZEMLE

(2025.08.19.)

HÍREK, TUDÓSÍTÁSOK, PUBLICISZTIKÁK, INTERJÚK

- [HARMINCÖT ÉVE VOLT A RENDSZERVÁLTÁS](#)
- [FORRÓ AUGUSZTUSOK](#)

HÍREK, TUDÓSÍTÁSOK, PUBLICISZTIKÁK, INTERJÚK

Harmincöt éve volt a rendszerváltás

MAGYARNEMZET.HU – 2025.08.18. - SZERZŐ FRICZ TAMÁS

Már rég túl vagyunk az első szabad választások 35. évfordulóján (1990. március 25. és április 8.). Talán mégsem haszontalan, ha visszanézünk az akkori időszakra: alakulhatott volna jobban is a rendszerváltás folyamata a megvalósulthoz képest?

Az erre adandó válaszhoz kiindulópontunk lehet, hogy a rendszerváltás időszakában volt egy szereplő a porondon, amelynek az akarata a leginkább érvényesült a közép- és kelet-európai rendszerváltások folyamatában – még a nagy európai nemzetállamokhoz képest is. Ez a szereplő pedig nem más, mint a nemzetek felett működő, globális pénzügyi-gazdasági elit, amely óriási lehetőséget látott a régió átalakulásában, a helyi piacgazdaságok létrejöttében.

Ez a szuperelit a Szovjetunió összeomlásával, a Fukuyama által megénekelt „történelem végével”, a liberális demokráciák végső győzelmével elérkezettnek látta az időt ahhoz, hogy pénzügyi uralmát és profitszerző tevékenységét kiterjessze a kelet- és közép-európai geopolitikai térségre is, s valóban globálissá tegye az általa irányított piacgazdaságot.

A közép- és kelet-európai országok tehát a fősodratúvá vált globalista-liberális hálózatok által átvett eszméket kapták normaként, elvárásként. Lengyelországban, a balti államokban éppúgy, mint Magyarországon.

Fontos mozzanat az is, hogy az Egyesült Államok számára mindig is kiemelkedően szempont volt Németország „lent tartása”. Európa szempontjából az „Amerika bent, Oroszország kívül, Németország lent” alapelve már a NATO megalakulása idején megfogalmazták az amerikai politikai és katonai vezetők. Matolcsy György írja le az Amerikai Birodalom című könyvében, hogy az USA-ban – amely mögött ott állt a globális pénzügyi elit – „az 1980-as évtized végén valószínűleg stratégiai előrejelzés szerint hozták meg a döntést, amely szerint meg kell akadályozni, hogy az egyesült Németország bekebelezze Európát”. Ennek egyik módja pedig az volt, hogy

nem engedik meg Németországnak, hogy a kommunizmus alól felszabaduló országokat megsegítve, adósságaikat elengedve a szociális piacgazdaság irányába mozdítsák el.

Tehát az úgynevezett „rajnai kapitalizmus” (jóléti állam) helyett a posztkommunista országok az állami beavatkozás nélküli, szabadpiaci kapitalizmus útjára lépjenek, amely óriási áldozatokkal, kíméletlen adósságbehajtásokkal, eladósodással és legfőképpen a nemzetközi bankoktól való függőséggel jár együtt, kiszolgáltatva a globális elit akaratának.

Az Antall-kormány a német mintájú szociális piacgazdaság mellett tette le a voksát, de hamarosan szembe kellett néznie azzal, hogy ennek semmilyen realitása nincs, mert nem kapjuk meg hozzá az elengedhetetlen nemzetközi támogatást.

De mégis, hogyan érte el a globális pénzügyi háttérhatalom, hogy eltérítsék Németországot és jelesül Helmut Kohlt is attól, hogy minden tőle telhetőt megtegyen a kommunizmustól megszabaduló országok, különösen Magyarország megsegítéséért? Hiszen az első tárgyalások nagyon kedvezők voltak, ám 1989 végétől, s különösen 1990 második felétől kezdve megváltozott a német kormány és a német politikusok hangneme, ha nem is Kohlé, aki szavakban továbbra is kiállt a segítségnyújtás mellett, azonban végül a nagyszabású gazdasági és pénzügyi segítségből gyakorlatilag semmi sem lett.

De mikor és miért történik meg a német fordulat? Ez az, amire ennyi év után rá kell mutatnunk. E ponton kell megemlítenünk egy kulcsfigura, mégpedig Alfred Herrhausen nevét.

Alfred Herrhausen nem csak a Deutsche Bank elnöke volt, hanem Helmut Kohl gazdasági főtanácsadója és személyes jó barátja is. Herrhausen totálisan szembement a globális piaci szereplők főáramlatával: átfogó koncepcióval rendelkezett arról, hogy a kommunizmus alól felszabadult közép- és kelet-európai országokat hogyan kellene és lehetne felzárkóztatni, megadni nekik az esélyt arra, hogy több évtizedes nyomorgás után elinduljanak a nyugati jólét és gazdagság irányába.

Herrhausen tehát nem globalistaként, nem a piaci és pénzügyi profit szempontjából mérlegelte a régió lehetőségeit, hanem etikai és politikai alapon: ezek az országok

megérdemlik azt, hogy felzárkózzanak a Nyugathoz, s ebben a nyugati országoknak – túl a gazdasági megfontolásokon – erkölcsi okokból is segíteni kell őket.

Herrhausen átfogó gazdasági koncepciót dolgozott ki az érintett országok felzárkóztatására, különös tekintettel a nagyarányú, a válságból kijutásukat leginkább gátló külföldi adósságállományuk elengedésére vagy átütemezésére. Ebből a szempontból kiemelten foglalkozott Lengyelországgal és Magyarországgal. Számunkra az adósság elengedésének és átütemezésének kardinális jelentősége lett volna akkoriban, amikor az országot több mint húszmillárd dolláros adósság sújtotta, a régióban mi voltunk a leginkább eladósodva, „hála” Kádár János és társai (Fekete János stb.) felelőtlen és országrontó politikájának.

Herrhausen abból indult ki, hogy mind a kelet-közép-európai, mind a harmadik világ országainak adósságát le kellene írni ahhoz, hogy egy normális világ gazdaság jöjjön létre. Arra szólította fel a nyugati bankok, hitelezők figyelmét, hogy ebben össze kell fogniuk és együttesen kell cselekedniük.

Javaslatot tett egy kelet-európai fejlesztési bank létrehozására (varsói székhellyel), ahonnan a régió felzárkóztatásának pénzügyi kezelése és menedzselése elvégezhető. Hangsúlyozta, hogy a Nemzetközi Valutaalapnak és a Világbanknak kell élen járnia a kelet-európai országok megsegítésében.

Herrhausen átfogó elképzeléseit 1989. szeptember 25-én ismertette előadásában a Világbank és a Valutaalap közös közgyűlésén. Innentől kezdve a nemzetközi közvélemény már tudott erről. Tervei megvalósítása érdekében megvásárolta a globális pénztőke egyik vezető londoni pénzintézetét, a Morgan Grenfell céget 2,7 milliárd német márkáért – és ezzel végképp kiváltotta a globális elit mérhetetlen dühét.

Herrhausen 1989. december 4-én beszélt volna az American Council of Germany (Németországgal foglalkozó amerikai tanács) gyűlésén New Yorkban. Már nem tudta megtenni: november 30-án Frankfurtban, miközben a páncélozott Mercedesében haladt, egy időzített bombát robbantottak fel az autó mellett, aminek következtében mindkét lába leszakadt, és pillanatok alatt elvérzett.

Helmut Kohl ott és akkor elveszítette a legfőbb gazdasági tanácsadóját és „eszét”, akire, mivel a gazdaság nem tartozott a fő szakterületéhez, égetően szüksége volt. És egyben megértette: a globális (pénzügyi) elit nem támogatja Herrhausen és az ő

elképzeléseit Kelet- és Közép-Európa, köztük Magyarország talpra állításáért, egy újfajta Marshall-segély megvalósításáért. (Két év múlva gyilkosság áldozata lett az a Detlew Rohwedder is, aki a német állami vagyonügynökség vezetőjeként valóban védte a kelet-német tartományokhoz tartozó nemzeti vagyont, és valóban visszajuttatta az egykori tulajdonosokhoz a kommunista állam által elzabrált vagyonokat...)

Ettől kezdve megváltozott a német–magyar kapcsolatok hangneme is, és világossá vált: a globális elit – köztük Soros György – koncepciója győzött Közép- és Kelet-Európa felett. Megkezdődött az Antall-kormány és utána a többi kormány gúzsba kötve táncolása, egészen 2010-ig, amikor az Orbán-kormány szakított a nemzetközi pénzügyi körökkel, s azóta szembemegy a globális elit akaratával.

Hogy ez a fordulat mennyire valóságos, ahhoz álljon itt egy idézet Kulin Ferentől: „Van olyan felfogás, amely szerint a kapitalizmuson belüli rendszerháború már az 1970-es, 1980-as évek folyamán végérvényesen eldőlt, ám a rendszerváltozást megelőző esztendőik magyar külpolitikájának, közelebbről éppen a magyar–német kapcsolatok alakulásának története bizonyítja, hogy a kétfajta piacgazdaság közötti mérkőzés 1989-ben – Alfred Herrhausen, a Deutsche Bank elleni merényletig – még nem volt »lefújva«. A bonni külpolitika különös aktivitása Magyarország irányában ugyanis nem hagy kétséget afelől, hogy azt nemcsak a német tőke piacszerzési törekvése mozgatta, hanem a szociális piacgazdaság európai dominanciája megőrzésének, az úgynevezett rajnai kapitalizmus Kelet-Európára való kiterjesztésének a szándéka is.”

Amit befejezésül szeretnék hangsúlyozni: az vesse rá az első követ Helmut Kohlra, aki annak a J. F. Kennedynek a meggyilkolása után, aki a Fed pénzkibocsátási monopóliumát meg akarta szüntetni, s aki rámutatott a háttérhatalom erejére és jelenlétére, nem veszi véresen komolyan az ilyen típusú üzeneteket, mint a főtanácsadója elleni merénylet. Donald Trumpot azonban kemény fából faragták. Ő túlélte az ellene irányuló merényletet. Győzött, s a világ megváltozhat. Tegyük azért hozzá óvatosan: talán.

<https://magyarnemzet.hu/velemeney/2025/08/rendszervaltas-magyarorszag-nemetorszag-elit-penztoke>

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Forró augusztusok

MAGYARNEMZET.HU – 2025.08.19. - SZERZŐ PILHÁL GYÖRGY

Mozgalmas nyárvégét élt át 1991-ben az agonizáló Szovjetunió. Augusztus 19-én, egy nappal azelőtt, hogy az állam tagköztársaságai aláírták volna a birodalom egyben tartását szolgáló megállapodást, a hadsereg néhány aggastyán tábornoka őrizetbe vette Mihail Gorbacsovot, a Szovjetunió elnökét, és megpróbálta rábeszélni, hogy „a nemzeti katasztrófa elkerülése érdekében” mondjon le, s adja át a hatalmat Gennagyij Janajev alelnöknek. Gorbacsov persze beintett, mire a megszeppent ötletgazdák némi tipródás után megpróbáltak lelépni, de ez sem sikerült nekik. Három napig tartott a hamvába holt bohózat.

A kommunista terrorállam zárójeleneteire végül decemberben került sor, karácsony első napján Gorbacsov önként lemondott, másnap feloszlott a дума, szilveszter napján pedig a Szovjetunió.

Míg odaát meg akarták állítani az idő kerekét, mi idehaza – éppen két évvel korábban, 1989. augusztus 19-én – felgyorsítottuk. Igaz, a sopronpusztai Páneurópai piknik szervezői nem gondolták, hogy egy világtörténelmi eseményhez adják a nevüket. Amikor a határ magyar oldalánál gyülekező ünneplők között felbukkantak a hetek-hónapok óta nálunk „nyaraló” keletnémet turisták, már sejteni lehetett: valami történni fog. Történt is. Még el sem kezdődött a tervezett rövid határnyitás, a tömegeből kiszakadó németek százai valósággal átzúdultak a „halálsávon” Ausztria felé. Több volt ez, mint határincidens – sokan innen számolják a közelgő teljes határnyitást, a berlini fal leomlását, a német egyesítést, az új Európát.

Akkor még nem voltunk „nácik”, a vállunkat veregette a Nyugat.

<https://magyarnemzet.hu/tollhegyen/2025/08/forro-augusztusok>

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)